

PARC DE LA GUINEUETA

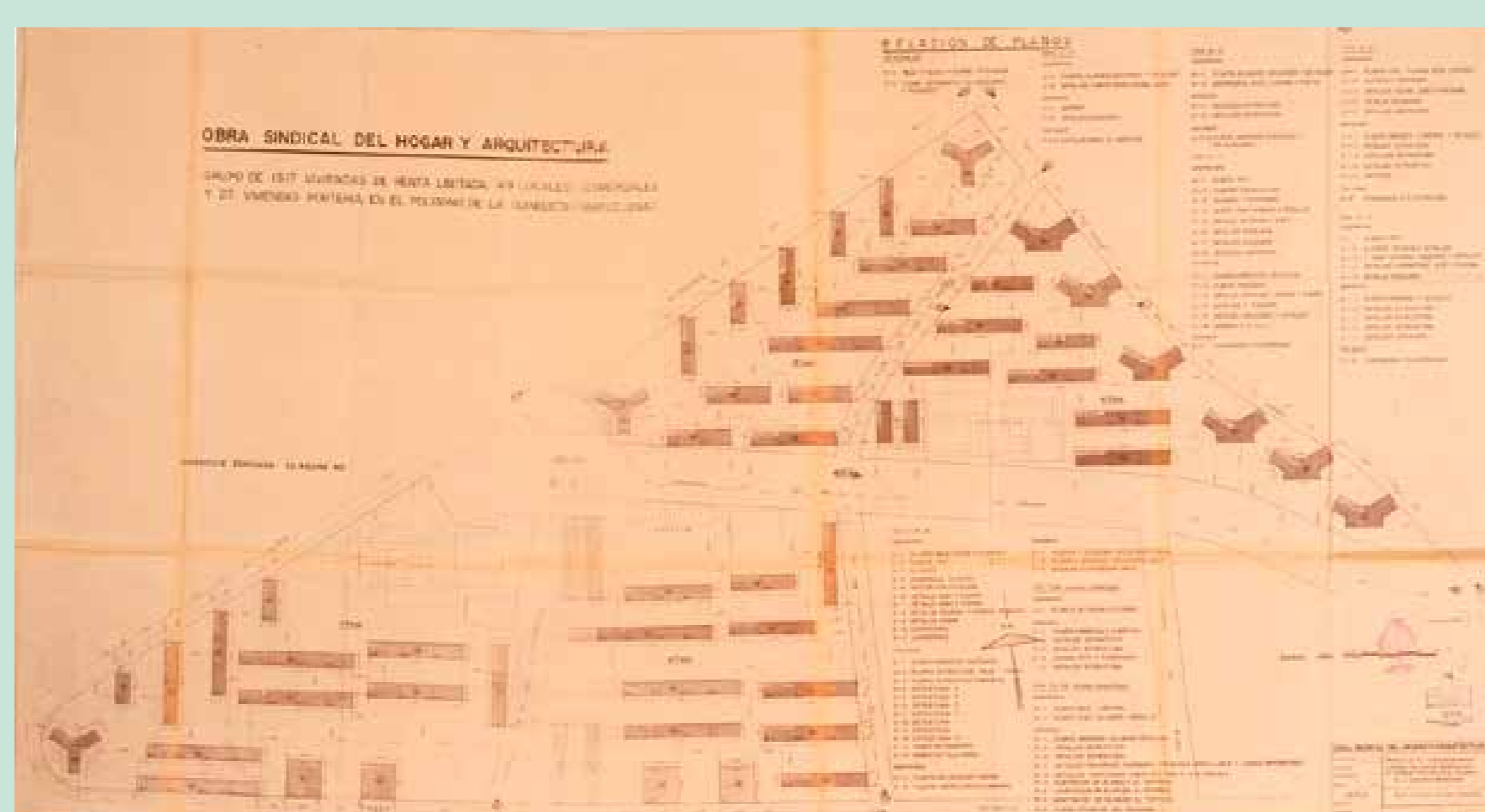
D'abocador a parc públic

El parc de la Guineueta s'estén sobre les antigues lleres dels torrents de Canyelles i de Valent, que baixaven fins a la riera de Sant Andreu, a l'actual plaça de la República. La gent gran encara recorda un barranc, de considerables dimensions, i una bòbila amb una majestuosa xemeneia. Durant anys, el barranc va fer d'abocador de runes, i va donar resposta a l'eixelebrada activitat constructiva que el barri va viure als anys cinquanta. De guineus, no se'n veien pas; només gats i rates.

L'origen del parc es remunta al d'enllaços de Barcelona ciutat (1917), dels arquitectes Romeu i Porcel. Però caldria esperar al Pla comarcal del 1956 perquè el projecte prengués volada. La Comissió d'Urbanisme va treure a concurs el seu disseny el 1962, i es va enllestir el 1968. Ocuparia 6,2 hectàrees. El parc de la Guineueta va donar resposta a la necessitat de zones verdes a la barriada, que durant el desenvolupisme va acollir gran quantitat d'immigrants de la resta de l'Estat.

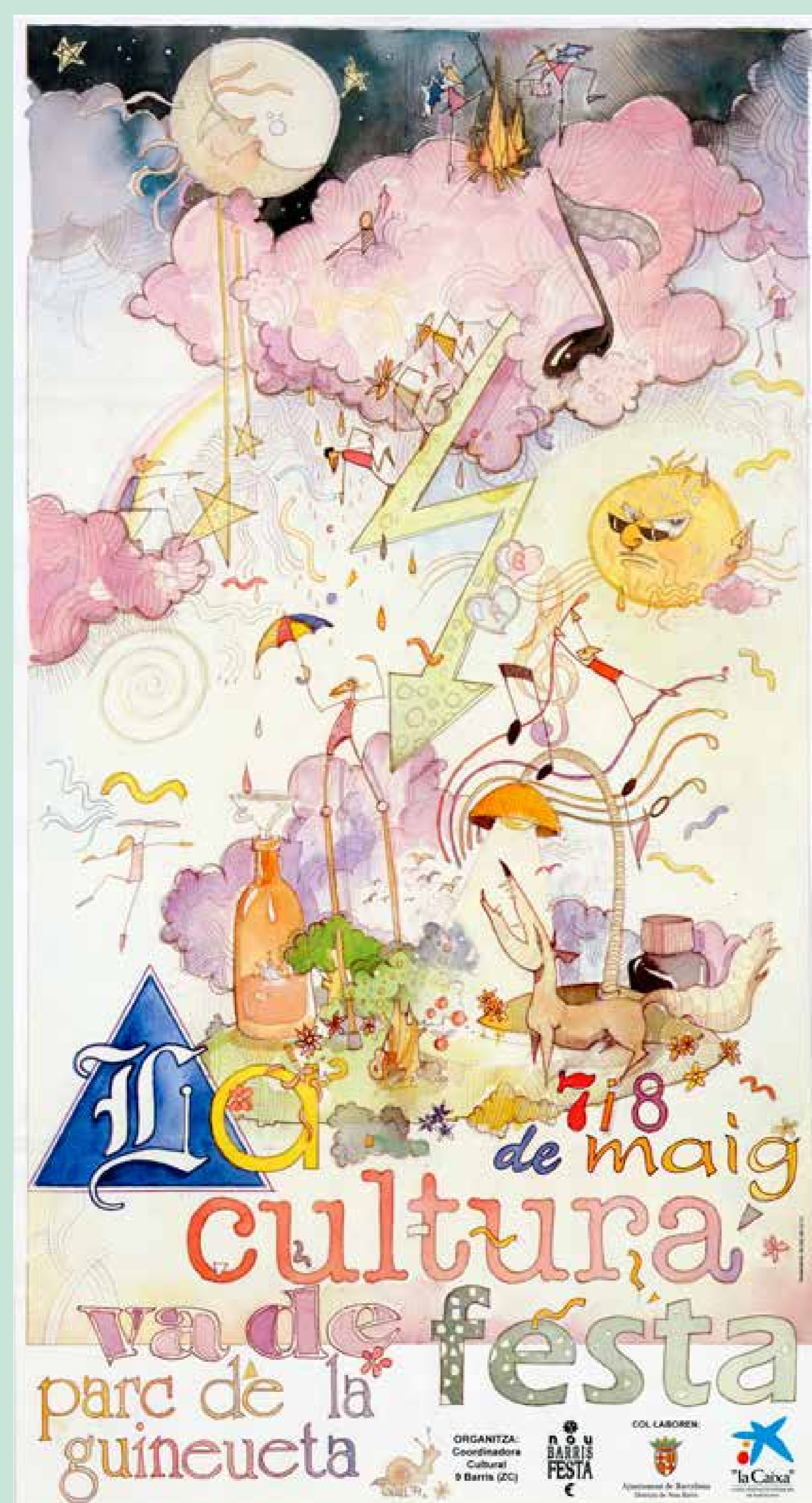
A l'esquerra, Can Guineueta, una de les masies més antigues de la zona. A la dreta, el plànol del Polígon de la Guineueta de l'Obra Sindical del Hogar —el parc n'esdevindria frontera, a l'altra banda del carrer del Castor— i una vista aèria del barri als anys seixanta, quan començaven a construir-se els primers blocs.

La bòbila d'Antonio Framis ocupava la part baixa de l'actual parc. Les seves dependències eren on ara hi ha l'estany. La xemeneia i el forn de ceràmica van seguir en peu fins al 1972. Els rebuts de l'època són força curiosos: uns situen la bòbila a la barriada del Verdun; d'altres, a Sant Andreu, "junto al Manicomio".

A l'esquerra, una imatge de les obres de construcció del parc, l'any 1966. A baix, una visita oficial de l'alcalde Porcioles, el 1968, quan el parc va obrir les portes al públic. Tres anys després, el 1971 —i vist el ràpid deteriorament—, es va inaugurar oficialment amb el nom de "Jardines de San Juan de Puerto Rico", en record als indians que es van instal·lar als afores de la ciutat al segle XIX. Però la gent, que ja havia fet seva l'escultura de Julià Riu Serra, va seguir dient-li parc de la Guineueta.

Amb el temps, el parc es va consolidar com a espai de convivència. Seria l'escenari de molts esdeveniments culturals, com l'Aplec Sardanista de les Roquetes, les jornades "La cultura va de festa" —per promocionar els cursos i tallers de l'escola Freire per a adults, als anys vuitanta— o les diades de Galícia i d'Andalusia, d'on provenien molts dels primers habitants del barri. El 1982, de fet, es va inaugurar un conjunt escultòric de Josep Lluís Delgado en homenatge a Blas Infante, autor de l'himne d'Andalusia; vuit columnes simbolitzen les vuit províncies andaluses.

Fruit de la seva fesomia —caracteritzada pel pendent—, el parc es divideix en dues parts: la forestal —a la part més alta— i una altra on predominen els jardins, a tocar de la plaça de la República. Els arquitectes Casamor i Riera van estructurar el parc de manera que s'aprofitessin les diverses espècies arbòries autòctones de la zona. Als Jardines de San Juan de Puerto Rico, a més, s'hi podien veure molts arbres que provenen de terres americanes: la iuca, la jacaranda, la palmera o l'anomenat "pata de vaca", molt estès al Brasil, l'Argentina i l'Uruguai.

Aquest plafó ha estat elaborat amb la col·laboració del Grup d'Història de Nou Barris i de l'Arxiu Municipal del Districte de Nou Barris.

La Guineu, de Julià Riu i Serra, emboscada en un dels parterres del parc.

